

[Juul.]

at overveje, om vi ikke kan finde en anden form end den, landbrugsministeren har foreslået, en form, som betyder mindre administration. Det kan tilføjes, at den form, som her er skitseret, også betyder, at den afvikling af tilskuddet, som vi allesammen ønsker, ganske automatisk vil ske, såfremt nedgangen i kornprisene fortsætter.

Jeg har fremsat disse bemærkninger, fordi vi fra venstres side gerne vil være med til at løse problemet så praktisk som muligt med så lidt administration som muligt, og vi er rede til at fortsætte forhandlingen i et udvalg med det formål at nå det bedst mulige resultat.

Aksel Møller: De principielle synspunkter, jeg gjorde gældende ved første behandling af lovforslaget om ydelse af statstilskud til forbrugerpriserne for mælk og flæsk, dækker i og for sig ganske vort syn også på det forslag, som her er til første behandling. Det gjorde mig derfor ondt, at det ærede medlem hr. Juul ikke var sikker på, at de tanker, som jeg redegjorde for i onsdags, ville vise sig at være gennemførlige i praksis. Jeg håber, at det ærede medlems ønske om at finde frem til en anden ordning end den, som den højtærede landbrugsminister her har foreslået, vil drive os til fællesskab under forhandlingerne i udvalget, så vi kan opnå, at afviklingen kommer i gang.

Det ærede medlems bekymring var, at dette lovforslag dækkedes af penge, der var indgået fra spiritus eller tobak. Det ærede medlem må imidlertid ikke overse den kendsgerning, at når disse rabatmærker nu sættes i gang, så kan man købe både tobak og spiritus for dem, og derfor tror jeg, at den eneste virkelige udvej til at komme bort fra de triste perspektiver, som det ærede medlem var inde på, må være at afvikle tilskuddene og i stedet for samle vore økonomiske kræfter om at hjælpe dem, der i særlig grad får hjælp behov, når tilskuddet bortfalder.

Det er min opfattelse, at det forslag, der her foreligger, er et uhyrligt bevis på, hvad tilskudslovgivningen fører os ind i. Det er vor opfattelse, at det ikke bør gennemføres i den forelagte form, at den fremgangsmåde, som regeringen har valgt, er uheldig, og at det eneste, der er heldigt og forsvarligt i lovforslaget, er, at det er betinget af, at rugbrødsrationeringen kan bortfalde. Det hilser vi med glæde, men vi havde egentlig fundet det rimeligere, om den højtærede landbrugsminister ved dette lovforslag havde fulgt den samme tankegang som den, den

højtærede finansminister nu er inde på, når han taler om at afvikle tekstilrabatmærker og smørrabatmærker samtidig med, at han fra børnefradrag går til børnetilskud, altså denne koncentration af opgaven som værende en opgave, der alene er begrænset til at hjælpe dem i det danske samfund, der bliver væsentligt ringere stillet, når tilskuddene til brød, mel og gryn bortfalder.

Vi vil naturligvis ikke bestride, at den tankegang, som § 1 er udtryk for, er en nødvendig følge af, at vi holder et kunstigt prisforhold mellem rug og hvede. Så længe vi gør det — og det gør vi forhåbentlig ikke længere end dette høstår ud; bemærkningerne i lovforslaget er forjættende i så henseende —, vil vi naturligvis for vort vedkommende medvirke til, at der ikke ved lovgivningen opstår mulighed for, at forbruget kan flyttes fra rug til hvede.

Men det, der er det mest interessante i lovforslaget, er formen, hvorunder selve erstatningen for de stigende rugbrødspriser skal ydes til befolkningen. Det er ikke den højtærede landbrugsminister, som skal have hovedpine derover. Efter lovforslagets § 5 er det ministeren for handel, industri og søfart, som bemyndiges i den anledning. Det havde været rart, om vi ved denne lejlighed kunne få at vide, hvorledes denne bemyndigelse vil blive benyttet. Den højtærede handelsminister er ikke til stede i tinget, og det er der formentlig udmærkede grunde for, men kan hændes den højtærede landbrugsminister ved noget om, eller at den høje regering i alt fald har gjort sig nogle tanker om, hvordan dette skal føres ud i livet.

Det drejer sig om at udstede rabatmærker for et samlet beløb på 61,6 mill. kr. Hvis vi regner med, at det er gennemsnitligt 15 kr. pro persona i landet, som skal fordeles i rabatmærker, og hvis det er rigtigt, at disse mærker skal udstedes som 50 øres mærker til 4 mill. personer, så vil vi komme op på et mærkeantal af over 100 millioner, som skal svømme rundt i landet og fordeles mellem de handlende, og der skal holdes rede på dem af kommunerne og til sidst vel af regeringen. Den højtærede landbrugsminister ryster på sit vise hoved. Det er formentligt ikke meningen, at det skal være 50 øres mærker. Skal det da være 1 kroners mærker? Så slipper vi med 50 mill. mærker, og det er selvfølgelig kun det halve at holde rede på. Men den højtærede minister må tilgive mig, at jeg har den opfattelse, at der i dette høje ting, hvis vi ikke var bundet af det, der hedder politiske hensyn, ville være et stort flertal mod den tankegang, at den